

Die erste Hilfe bei plötzlichen Unglücksfällen, von weil.
FR. VON ESMARCH, neu bearbeitet von Prof. Dr. KIMMLE.
45—49. Auflage. Leipzig. Verlag von F. C. W. VOGEL 1926.
Prijs: 3 mark.

Indien ik voldoe aan het verzoek der redactie om dit boekje aan te kondigen, dan moet ik voorop stellen, dat die aankondiging niet tevens een aanbeveling kan zijn.

Toen VON ESMARCH in 1882 dit werkje schreef, was dat een gebeurtenis. Het is van overwegende beteekenis geweest voor de ontwikkeling van het Eerste-Hulp-wezen en verdient als zoodanig de grootste waardeering. Maar de tijden veranderen en de leerlingen groeien de meesters over het hoofd. Voor ons land geldt zeker, dat dit boek niet meer op de hoogte van zijn tijd is. Voor den Nederlander, die op dit gebied wat leeren wil, bestaat niet de minste behoefte aan een buitenlandsch boek, omdat er in onze eigen taal voldoende leerstof te vinden is.

Behalve dat, kondigt de bewerker het zelf als achterlijk aan, door te vermelden, dat er sedert 1922 „keine wesentliche Aenderungen vorgenommen” zijn. Het schijnt mij daarom overbodig om uitvoerig alle opmerkingen op te schrijven, waartoe het aanleiding zou geven. Voor onze verhoudingen is het een verouderd werk, dat geen aanbeveling verdient.

P. H. VAN EDEN.

*Festschrift Herrn Prof. Dr. HERMANN SAHLI zur Feier des
70-Geburtstages gewidmet von Freunden und Schülern 26 Mai
1926. Verlag BENNO SCHWABE & Co. Basel, 1926. Bldz. 539.
Prijs: 20 Zwitsersche franken.*

Zes en vijftig bijdragen van Helvetia's zonen vermelden op de ééne bladzijde druks ons voor een boekaankondigingen toegemeten! Het „Onze Lieve Vader” op een stuivertje is er kinderspel bij. Toch zou ik gaarne de aandacht op dezen feestbundel vestigen; zoowel de huisarts als de specialist, in welk vak ook, zal iets van zijn gading vinden. Voor den huisarts noem ik bijv. de bijdrage van ROTH te Winterthur over de gunstige gevolgen van een dorstkuur bij metapneumonische longabscessen, de waarnemingen van SILBERSCHMIDT te Zürich, die hem doen besluiten tot een scheiding van de begrippen paratyphus en enteritis. Voor den specialist een uitvoerig artikel van ZIMMERMANN (Bern) over de wijze, waarop de haartjes der gehoorcellen worden geprikkeld.

Laat ik mij hier beperken tot een en ander op paediatrisch gebied. M. STOOSS (Bern) schrijft over acute encephalitis bij kinderen als een zelfstandige infectieziekte. Hij bedoelt daarmee die gevallen, welke niet in verband staan met een andere infectieziekte en evenmin met de ziekte van HEINE-MEDIN of met de encephalitis epidemica. De patiëntjes genazen allen, zoodat er geen pathologisch-anatomische gegevens zijn. OPPIKOFER (Bazel), die de tonsillectomie tot zijn onderwerp koos, acht deze kunstbewerking bij kinderen slechts betrekkelijk zelden aangewezen. Een aanwijzing vindt hij nephritis, sepsis, tuberculose van de keelamandelen of van de

derde amandel en het steeds weer terugkeeren van keelinfecties, als er reeds tonsillotomie is gedaan en ook op de derde amandel is gelet. Hij zegt, dat elk kind, dat maanden lang één- of beiderzijds gezwollen lymphklieren heeft aan den onderkaakshoek, verdacht is voor tuberculose van de amandelen of van het adenoïed, alzien deze organen er ook makroskopisch normaal uit. In de bijdrage van ROCH (Genève) over de acute goedaardige meningitiden met lymphocytose van het lumbale vocht trof mij de stelling, waarmee het bestaan van een wormenmeningitis wordt aangenomen. „L'existence de la méningite vermineuse due à la présence de ténias ou d'ascaris dans l'intestin est aujourd'hui hors de discussion". FEER (Zürich) is overtuigd, dat er geen verband bestaat tusschen den echten rheumatismus articularis en het erythema nodosum en dat dit laatste uitsluitend voorkomt bij individuen, die door den tuberkelbacil zijn besmet.

Het spreekt van zelf, dat niet alle artikelen in dezen bundel van gelijke waarde zijn; het schijnt mij zelfs toe, dat hun waarde zeer ongelijk is. Sommige zijn niet meer dan een aanloopje en, als men denkt: „nu zal het komen", dan is het in eens uit. Er staat echter veel belangrijks in het boek en men vindt een mooi portret van SAHLI tegenover de titelbladzijde.

CORNELIA DE LANGE.

Verhandlungen der Klimatologischen Tagung in Davos 1925, veranstaltet vom Schweizerischen Institut für Hochgebirgsphysiologie und Tuberculoseforschung in Davos. Verlag BENNO SCHWABE u. Co., Bazel, 1926.

Het congres van Davos in 1925 was een belangrijke gebeurtenis. Het was namelijk een op groote schaal opgezette poging om geneeskundigen en beoefenaars van andere natuurwetenschappen tot gemeenschappelijke samenwerking te brengen. In dit geval waren het de meteorologen en climatologen, die met ons, artsen, samenkwamen.

DORNO, de physicus-climatoloog, die een baanbreker is op het gebied van het wetenschappelijk onderzoek der zonnestraling, heeft te Davos zijn levenswerk gemaakt van de studie der straling, met het bijzondere doel, daarmede de geneeskunde, de stralingstherapie, te bevorderen. Het door hem gestichte laboratorium is eenig op de wereld en wordt vaak door meteorologen en climatologen, ook door vele natuurkundigen, bezocht. Daarnaast heeft A. LOEWY een laboratorium gesticht voor de physiologische studie van het hooggebergte, dat eveneens een baanbrekende beteekenis heeft. De samenwerking van deze beide instituten in een climatologisch zoo belangrijke plaats, als Davos, was de aanleiding, dat in Augustus 1925 een groot aantal van de voornaamste meteorologen, climatologen, physiologen en klinici daar bijeenkwamen.

In het korte bestek van een boekaankondiging is het onmogelijk, een goed overzicht te geven van hetgeen in een week van hard werken door meer dan 50 sprekers is meegedeeld. De regeeringen